

Sygn. akt: XVIII C 4667/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maj 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w Wydziale XVIII Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Artur Piotr Wewióra

protokolant: Michał Frajtek

rozpoznawszy: 11 maj 2017 roku

w Ł. na rozprawie

sprawę z powództwa: J. K.

przeciwko: J. J.

o: zapłatę

(1) zasądza od pozwanej J. J. na rzecz powódki J. K. 3.394 zł (trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt cztery złote), z ustawowymi odsetkami:

(a) od 2.000 zł (dwóch tysięcy złotych) od 11 lutego 2015 roku do dnia zapłaty,

(b) od 1.394 zł (jednego tysiąca dwustu dziewięćdziesięciu czterech złotych) od 24 września 2015 roku do dnia zapłaty;

(2) oddała powództwo w pozostałej części;

(3) zasądza od pozwanej J. J. na rzecz powódki J. K. 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

XVIII C 4667/15

UZASADNIENIE

I. *Stanowiska stron.*

Powódka J. K. domagała się zasądzenia od pozwanej J. J. 3.394 zł tytułem zwrotu ceny oraz kosztów leczenia zakupionego w hodowli pozwanej i wydanego 10 grudnia 2013 roku kota, w związku z poważną chorobą zwierzęcia, skutkującą ostatecznie poddaniem kota 28 sierpnia 2014 roku eutanazji.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości podnosząc, że nie ponosi odpowiedzialności za chorobę zwierzęcia; zostało ono wydane pozwanej zdrowe.

II. *Ustalenia faktyczne i ocena dowodów.*

J. K. zakupiła od J. J., prowadzącej przedsiębiorstwo w zakresie hodowli kotów rasowych, kotkę rasy brytyjskiej krótkowłosej (...) za 2.000 zł. K. została wydana kupującej 10 grudnia 2013 roku. Cena została uiszczona.

(bezsporne)

Zgodnie z umową, zwierzę miało zostać poddane zabiegowi sterylizacji nie później niż przed ukończeniem roku życia, to jest przed 28 sierpnia 2014 roku (pkt 5 umowy).

(umowa, k. 35 – 38)

J. K. zgłosiła się do przychodni weterynaryjnej celem wykonania zabiegu sterylizacji kotki 9 maja 2014 roku. Jednakże wobec ujawnionej po otwarciu jamy brzusznej miernej ilości wysięku do jamy otrzewnej oraz obecności włókniaka na otrzewnej trzewnej i ściennej, lekarz weterynarii stwierdził podejrzenie (...), pobrał wysięk celem potwierdzenia oraz zszyl powłoki brzuszne bez wykonania planowanego zabiegu. Po pięciu dniach, 14 maja 2014 roku stwierdzono większą ilość płynu w jamie brzusznej, wyniki testu okazały się pozytywne. Dwa dni później pojawiły się wymioty, biegunka ze śluzem, domieszka krwi, brzuch bolesny. Po poprawie stwierdzonej w trakcie wizyty 13 czerwca 2014 roku, 20 czerwca 2014 roku stwierdzono w badaniu USG płyn w bardzo małej ilości w okolicy pęcherza. Ponowne badanie USG 9 lipca 2014 roku potwierdziło obecność płynu w jamie brzusznej. Ponowiły się biegunki, śluzowaty stolec, wymioty, zwierzę zaczęło chudnąć. W czasie wizyty 31 lipca 2014 roku odnotowano dalsze pogorszenie stanu zdrowia kotki: utratę wagi, biegunkę z dużą ilością śluzu. W czasie wizyty 12 sierpnia 2014 roku stwierdzono utratę 1/3 wagi w porównaniu z lipcem 2014, opisano luźny stolec z obecnością śluzu, czasem krwi. W czasie kolejnych wizyt nie odnotowano istotnej zmiany w stanie kotki aż do 26 sierpnia 2014 roku, kiedy to odnotowano pogorszenie stanu ogólnego, osłabienie, dość mocne wyniszczenie, brak apetytu. Dwa dni później, 28 sierpnia 2014 roku odnotowano całkowite osłabienie, na podstawie wywiadu brak reakcji zwierzęcia na otoczenie, brak przyjmowania pokarmów i płynów, leżenie w jednym miejscu. W badaniu klinicznym stwierdzono silne wyniszczenie, brak reakcji na bodźce zewnętrzne, zażółcenie błon śluzowych i spojówek, temperaturę 36,8 °C, brak reakcji na leczenie. Ostatecznie 28 sierpnia 2014 roku przeprowadzono eutanazję kotki. Koszty leczenia wyniosły łącznie 1.394 zł.

(dokumentacja weterynaryjna, k. 11 – 15)

Zwłoki zwierzęcia tego samego dnia przekazano Zakładowi (...) w G. celem wykonania sekcji. Badanie sekcyjne przeprowadzono 29 sierpnia 2014 roku. W podsumowaniu sprawozdania z badań stwierdzono iż przyczynę śmierci kota należy wiązać z ostrym zapaleniem otrzewnej, krwotocznym zapaleniem żołądka i jelit cienkich, które doprowadziły do wyniszczenia organizmu oraz niewydolności wielonarządowej. Za bardzo prawdopodobne uznano zakażenie koronawirusem kotów, wywołującym zakaźne zapalenie otrzewnej. S. zwłoki poddano kremacji.

(sprawozdanie z badań sekcyjnych, k. 23)

J. K. powiadomiła telefonicznie J. J. o chorobie zwierzęcia 9 maja 2014 roku, to jest w dniu ujawnienia wysięku i odstąpienia od zabiegu sterylizacji kotki.

(bezsporne)

Między stronami toczyła się korespondencja, prowadzona za pośrednictwem poczty elektronicznej. Ostatecznie nie doszło do porozumienia.

(bezsporne)

Pismem datowanym na 7 listopada 2014 roku J. K. wezwała J. J. do doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową poprzez nieodpłatną wymianę reklamowanego kota na rzecz nową, wolną od wad i tego samego rodzaju. Przesyłka pocztowa została nadana 12 listopada 2014 roku i po dwukrotnej awizacji 14 i 21 listopada 2014 roku, zwrócona nadawcy 29 listopada 2014 roku.

(pismo z dokumentacją pocztową, k. 24 – 29)

Pismem datowanym na 20 stycznia 2015 roku J. K. wezwała ponownie J. J. do dokonania wymiany, wyznaczając termin trzech dni od doręczenia pisma, oraz na wypadek niewywiązania się z tego obowiązku, złożyła oświadczenie

o odstąpieniu od umowy sprzedaży, wzywając do zwrotu 2.000 zł w terminie trzech dni licząc od upływu terminu do wymiany. J. J. odmówiła przyjęcia przesyłki 4 lutego 2015 roku.

(pismo z dokumentacją pocztową, k. 30 – 34)

Sąd uprzedzał strony o zasadach wprowadzania do procesu wiadomości specjalnych, w szczególności powołania na okoliczności wymagające takich wiadomości biegłego (art. 278 § 1 k.p.c.). Mimo pouczeń Sądu, żadna ze stron nie zdecydowała się ostatecznie na przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza weterynarii.

Tymczasem istota sporu między stronami sprowadza się w zasadzie do odpowiedzi na pytanie, czy pozwana ponosi odpowiedzialność – choćby na zasadzie ryzyka, a nie winy – za chorobę przedmiotowej kotki. Wobec wspomnianego braku wiadomości specjalnych, Sąd mógł oprzeć się wyłącznie na kwestiach powyżej ustalonych, a także na wynikających ze znajdujących zastosowanie w sprawie przepisach prawa, o czym szczegółowo niżej.

W tym miejscu wskazać jedynie należy, że Sąd stanął na stanowisku, że poczynienie prostych ustaleń na podstawie dokumentacji weterynaryjnej – bez przesądzania zarówno co do schorzenia, jakie ostatecznie stało się przyczyną zgonu zwierzęcia, jak i jego etiologii, nie wymaga wiadomości specjalnych. Zauważyć nadto należy, że w istocie wpisy w dokumentacji nie były kwestionowane co do ich sprzeczności ze stanem faktycznym. Na terminie zamknięcia rozprawy pozwana wprawdzie zaczęła kwestionować dokumentację, ale czyniła to pod kątem kwestionowania zasadności podejmowanych działań leczniczych, a nie sam fakt ich podjęcia. Weryfikacja tych twierdzeń pozwanej, a więc w istocie dokonanie oceny trafności podejmowanych działań leczniczych, wykraczała już oczywiście poza granice możliwości Sądu pozbawionego pomocy biegłego. Ponieważ pozwana kwestionowała w ten sposób wysokość kosztów leczenia, winna była okoliczności te – ewentualną zbędność poszczególnych działań leczniczych – wykazać (art. 6 k.c.), co bez wiadomości specjalnych nie było możliwe.

Załączone do akt kopie dokumentów nie były kwestionowane, w związku z czym uznano za bezsporne istnienie oryginałów dokumentów, których kopie złożono do akt sprawy.

III. **Ocena roszczenia.**

(A) Zasada odpowiedzialności.

Przedmiotem umowy była sprzedaż zwierzęcia w ramach prowadzonego przez pozwaną przedsiębiorstwa w zakresie zawodowej hodowli kotów.

Przy ocenie roszczenia uwzględnić należy stan prawny z chwili zawarcia umowy (art. 51 u.p.k.1). Ponieważ jednak umowa sprzedaży nie jest datowana, zawiera zaś wzmiankę o faktycznej dacie wydania kotki, przyjęto za wiążącą datę wydania zwierzęcia, czyli 10 grudnia 2013 roku.

Zwierzęta nie są rzeczą, jednakże w sprawach odrębnie nie uregulowanych, należy do nich stosować odpowiednio przepisy dotyczące rzeczy (art. 1 ust. 1 i 2 u.o.z.2).

Powyzsze uwagi prowadzą do wniosku o konieczności zastosowania w niniejszej sprawie przepisów o sprzedaży konsumenckiej.

Zgodnie z nimi sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania (art. 4 ust. 1 u.s.k.3). Obalenie tego domniemania prawnego jest możliwe, ale aż do jego obalenia domniemanie to wiąże Sąd (art. 234 k.c.). W okolicznościach niniejszej sprawy, obalenie owego domniemania wymagałoby przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu weterynarii.

Jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub

wymagają nadmiernych kosztów (art. 8 ust. 1 zd. I u.s.k.). Jeżeli kupujący z powyższych przyczyn nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna (art. 8 ust. 4 zd. I u.s.k.). Z kolei strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy; może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania (art. 494 k.c.). Dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 471 k.c.). Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.). W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c.).

Kupujący traci uprawnienia z tytułu niezgodności towaru z umową, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową nie zawiadomi o tym sprzedawcy; do zachowania terminu wystarczy wysłanie zawiadomienia przed jego upływem (art. 9 ust. 1 u.s.k.). Jednakże w każdym przypadku sprzedawca odpowiada za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jedynie w przypadku jej stwierdzenia przed upływem dwóch lat od wydania tego towaru kupującemu (art. 10 ust. 1 u.s.k.).

Co istotne w okolicznościach niniejszej sprawy, w szczególności w świetle zarzutu pozwanej co do przeprowadzenia zabiegu operacyjnego, odpowiedzialności sprzedawcy omówionej wyżej nie można wyłączyć ani ograniczyć w drodze umowy zawartej przed zawiadomieniem sprzedawcy o niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową (art. 11 zd. I u.s.k.).

(B) Brak związku między chorobą a hodowlą.

Jest to główny zarzut pozwanej. Pozwana ujmuje go jako brak zawinienia jej hodowli w chorobie zwierzęcia. W szczególności pozwana podnosi, że okres inkubacji patogenów powodujących stwierdzoną – a i to jedynie z dużym prawdopodobieństwem – w wyniku sekcji chorobę kotki jest znacznie krótszy i nie jest możliwym, by istniały one już w chwili wydania zwierzęcia.

Należy jednak zauważyć, że rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie nie opiera się na winie, ale na domniemaniach wskazanych przez prawo, które kształtują odpowiedzialność sprzedawcy w istocie na zasadzie ryzyka, sprowadzającego się do względnie prostego ustalenia, że jeżeli wada sprzedawanego towaru ujawni się w ciągu sześciu miesięcy od wydania rzeczy – w tym wypadku zwierzęcia – to domniemywa się, że wada ta istniała w rzeczy w chwili jej wydania, co skutkuje odpowiedzialnością sprzedawcy. Jest to rozwiązanie mające chronić konsumenta, a więc słabszego uczestnika obrotu, w relacjach ze sprzedawcą, zawodowo zajmującym się swoją działalnością.

Jak wyżej wskazano, obalenie owego domniemania jest możliwe, ale wymaga wiadomości specjalnych z zakresu weterynarii. Pozwana w trakcie swoich wystąpień przed Sądem wielokrotnie odwoływała się do poglądów naukowych z zakresu chorób wirusowych kotów. Sąd wprawdzie nie ma podstaw by umniejszać zakres wiadomości, jakimi dysponuje pozwana, jednakże musi z całą mocą podkreślić, że z tych wiadomości skorzystać nie mógł z uwagi na uwarunkowania procesowe. Rzecz nie w tym, czy Sąd pozwanej daje wiarę, czy też nie, ale w tym, że nie może wykorzystać żadnych wiadomości specjalnych z zakresu weterynarii, które nie pochodzą od biegłego, a nie są między stronami bezsporne.

Nie budzi przy tym wątpliwości Sądu, że choroba zwierzęcia, śmiertelna w swych skutkach, obecna w zwierzęciu w chwili jego wydania stosownie do nieobalonego domniemania prawnego, jest niezgodnością towaru konsumpcyjnego z umową. Z pewnością nie sposób uznać ją również za nieistotną. Należy przy tym podkreślić, że brak możliwości uznania owej niezgodności za nieistotną wynika nie tyle nawet z późniejszej śmierci zwierzęcia, ale już z samej

ujawnionej 9 maja 2014 roku niemożności przeprowadzenia zabiegu sterylizacji zwierzęcia, który to zabieg był istotnym obowiązkiem umownym powódki.

Wada ujawniła się 9 maja 2014 roku, a więc przed upływem sześciomiesięcznego terminu, warunkującego omawiane domniemanie. Pozwana nie przeprowadziła dowodu pozwalającego na obalenie domniemanie, zatem owo domniemanie – jak wyżej wskazano – wiąże Sąd.

(C) Operacja jako okoliczność powodująca wyłączenie odpowiedzialności pozwanej.

Pozwana dodatkowo podniosła (k. 69), że zgodnie z pkt 23 umowy powódka utraciła wszelkie uprawnienia wobec przeprowadzenia zabiegu operacyjnego.

Stanowisko to jest błędne z dwóch przyczyn. Po pierwsze, jak wyżej zaznaczono, ustawa wyłącza możliwość ograniczenia odpowiedzialności sprzedawcy wobec konsumenta w drodze umowy zawartej przed zawiadomieniem sprzedawcy o wadzie. Innymi słowy, wszelkiego rodzaju postanowienia umowne wskazujące wygaśnięcie uprawnień wskutek określonych działań lub zaniechań, o ile nie znajdują oparcia wprost w ustawie, są bezwzględnie nieważne, co Sąd bierze pod uwagę z urzędu (art. 58 § 1 k.c.).

Po wtóre, pkt 23 umowy odnosi się do zabiegu sterylizacji (kastracji). Nie jest sporne, że takiego zabiegu nie przeprowadzono. Wbrew twierdzeniom pozwanej, nie ma podstaw do rozszerzania go na wszelkie zabiegi operacyjne. Brak jest obiektywnie uzasadnionych przesłanek, by stosowanie pkt 23 umowy rozszerzać na niekorzyść konsumenta. Niezależnie zatem nawet od nieważności tego postanowienia, nie znajdowałoby ono zastosowania w niniejszej sprawie.

(D) Koszty leczenia.

Powódka domaga się również zwrotu 1.394 zł z tytułu kosztów leczenia zakupionej kotki.

Jak wyżej wskazano, uprawnienie odstępującego od umowy obejmuje nie tylko żądanie zwrotu własnego świadczenia, ale również naprawienia szkody wynikającej z nienależytego wykonania zobowiązania.

Skoro człowiek jest winny zwierzęciu opiekę (art. 1 ust. 1 u.o.z.4), zaś pozwana nie wykazała zbędności procedur ani nadmiernej ceny poszczególnych czynności, więc również te koszty należy uznać za pozostające w normalnym związku przyczynowym z niewykonaniem zobowiązania (art. 361 § 1 i 2 k.c.).

Sąd dostrzega możliwość podnoszenia argumentu przeciwnego, że oto leczenie zwierzęcia jest w istocie formą naprawy niezgodności, a tą winien przeprowadzić sprzedawca, a nie konsument. Jednakże w ocenie Sądu przeważać musi w okolicznościach niniejszej sprawy to, że zwierzę, do którego przepisy o rzeczach stosuje się tylko odpowiednio, a więc czasami wprost, a czasami z uzasadnionymi modyfikacjami, nie jest rzeczą. Pozwana prowadzi działalność w P., powódka zamieszkuje w T.. Miasta te dzieli około 283 km. Przesyłanie chorego zwierzęcia na takim odcinku byłoby sprzeczne z obowiązkami wynikającymi z przepisów o ochronie zwierząt i graniczyłoby w istocie z naruszeniem nakazu sprawowania nad zwierzęciem opieki. Pozwana nie wykazała, że podjęcie leczenia było niezasadne.

Sąd Najwyższy w sprawie III CZP 82/865 zwrócił uwagę – z mocą zasady prawnej – że uprawnienia określone w art. 494 k.c. obejmują również roszczenia o naprawienie szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania w granicach dodatniego interesu umowy, zaś do zasad tej odpowiedzialności ma zastosowanie art. 471 k.c. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że nie ma podstaw do przyjmowania iż przepisy o rękojmi za wady rzeczy sprzedanej, wykluczyły ogólne zasady odpowiedzialności za szkodę, przewidziane w art. 471 k.c. Skoro art. 494 k.c. mówi o naprawieniu szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania, to rozumieć przez to należy wszelką szkodę, a nie tylko szkodę w granicach tzw. ujemnego interesu umownego, do którego odwoływał się art. 566 § 1 k.c.

Tym bardziej zatem w niniejszej sprawie, w której przepisy kodeksowe o rękojmi za wady rzeczy sprzedanej w ogóle nie znajdują zastosowania (art. 1 ust. 4 u.s.k.), nie sposób zasadnie twierdzić, że zakres odpowiedzialności sprzedawcy z art. 494 k.c. ogranicza się wyłącznie do tzw. ujemnego interesu umownego.

Z tych przyczyn, także wobec niewykazania zbędności którychkolwiek z podejmowanych działań ani ich nadmiernych kosztów – co wymagałoby wiadomości specjalnych – uznano za zasadne zasądzenie w ramach obowiązku naprawienia szkody, również zwrotu kosztów leczenia. Koszty te, przy uwzględnieniu obowiązków z art. 1 ust. 1 u.o.z., pozostają w normalnym związku przyczynowym z chorobą zwierzęcia, za którą w świetle art. 8 ust. 1 u.s.k. odpowiedzialność ponosi pozwana. W tej sytuacji powódka uprawniona jest do ich dochodzenia (art. 494 w związku z art. 471 k.c.).

(E) Rozstrzygnięcie.

W przedmiotowej sprawie ujawniła się istotna niezgodność towaru konsumpcyjnego – kotki – z umową w postaci choroby zwierzęcia, która uniemożliwiła sterylizację, a ostatecznie doprowadziła do zgonu zwierzęcia. Pozwana jako sprzedawca o niezgodności została powiadomiona w dniu jej ujawnienia, co nastąpiło przed upływem sześciu miesięcy od wydania zwierzęcia powódce. Nie doszło do wydania pozwanej nowego zwierzęcia w czasie odpowiednim, w związku z tym odstąpienie od umowy uznać należy za skuteczne.

Powódka może żądać zwrotu 2.000 zł zapłaconej ceny oraz 1.394 zł zwrotu kosztów leczenia zwierzęcia.

Odnosząc się do kwestii odsetek za opóźnienie, odmiennie kształtują się uprawnienia powódki co do zwrotu zapłaconej ceny oraz odmiennie – kosztów leczenia.

Opóźnienie co do 2.000 zł liczone wg treści oświadczenia powódki datowanego na 20 stycznia 2015 roku, przy uwzględnieniu odmowy przez pozwaną odebrania zawierającej to oświadczenie przesyłki 4 lutego 2015 roku. Trzy dni na wymianę i trzy dni na zapłatę 2.000 zł w razie niedokonania wymiany daje sześć dni, zatem termin zapłaty 2.000 zł to 10 lutego 2015 roku, stąd pozwana pozostaje w tym zakresie w opóźnieniu od 11 lutego 2015 roku. Trzydniowy termin na wymianę oraz dalszy trzydniowy na zwrot 2.000 zł zasadny gdy uwzględnić, że o niezgodności przedsiębiorca został powiadomiony już 9 maja 2014 roku, zaś pierwotne wezwanie do wymiany uznać należy za doręczone pozwanej 14 listopada 2014 roku – przyjęć należy, że w dniu pierwszej awizacji przesyłkę doręczono, skoro od tego dnia już tylko od okoliczności leżących wyłącznie po stronie pozwanej zależało, kiedy pozwana zapozna się z treścią przesyłki (art. 61 § 1 k.c.).

W przeciwieństwie do zwrotu ceny, roszczenie o zwrot kosztów leczenia wymagało skonkretyzowania, a więc wezwania do zapłaty, co można uznać za dokonane dopiero od doręczenia pozwu 20 września 2015 roku (k. 50). Trzydniowy termin, ustalony analogicznie jak dla zwrotu ceny, upływał zatem 23 września 2015 roku, wobec tego opóźnienie od 24 września 2015 roku.

W obu wypadkach powódka może żądać odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek ustawowych (art. 481 § 1 i 2 zd. I k.c.), w tym również po 31 grudnia 2015 roku. Odsetki ustawowe za opóźnienie, do których powódka jest uprawniona z mocy ustawy, a istniejące od 1 stycznia 2016 roku, są zawsze wyższe od odsetek ustawowych (art. 359 § 2 i art. 481 § 2 zd. I k.c. w brzmieniu obecnie obowiązującym), tak więc żądanie przez pozwaną odsetek ustawowych a więc niższych, jest tym bardziej zasadne.

Oddalenie powództwa obejmuje część roszczenia odsetkowego z tytułu kosztów leczenia za okres poprzedzający 24 września 2015 roku.

IV. **Koszty.**

Pozwana przegrała sprawę w całości. Oddalenie powództwa w części odnoszącej się do części okresu dochodzonego w ramach roszczenia odsetkowego nie wpływa na wartość przedmiotu sporu, a w konsekwencji na rozliczenie kosztów procesu.

Na koszty procesu powódki złożyło się 100 zł opłaty od pozwu (art. 98 § 2 k.p.c.).

Pozwana obowiązana jest zwrócić powódce całość poniesionych kosztów procesu (art. 98 § 1 k.p.c.).

1 Ustawa z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. poz. 827, z późn. zm.)

2 Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (j.t. – Dz.U. z 2013 r., poz. 856, z późn. zm.).

3 Ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176, z późn. zm.).

4 Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (j.t. – Dz.U. z 2013 r., poz. 856, z późn. zm.).

5 Uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów – zasada prawna z dnia 13 maja 1987 r., III CZP 82/86, OSNC z 1987 r., nr 12, poz. 189.